

Het Boek Daniël - Nummer Honderdzesentachtig

Paniums Belofte: De uiteindelijke verzegeling en de openbaring van de middernachtsroep

Jeff Pippenger
2024-04-16

Te Panium, dat Caesarea Filippi was, hetgeen verzen dertien tot en met vijftien in hoofdstuk elf van het boek Daniël is, welke de geschiedenis is waarin de Republikeinse en Protestantse horens het raadsel vervullen van de achtste te zijn die uit de zeven is, welke de geschiedenis is waarin het Zegel van God blijvend op de honderd vierenveertigduizend wordt gedrukt, en de geschiedenis van de komst van de boodschap van de Middernachtsroep, gaf Christus een belofte aan Zijn volk van de laatste dagen.

En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat gij op aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat gij op aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Mattheüs 16:18, 19.

De periode van de verzegeling, die begon op 11 september 2001, toen de machtige gebouwen van New York City ten val werden gebracht, en die eindigt bij de spoedig komende zondagswet, werd ontworpen door de Alfa en de Omega. Het allerlaatste deel van de periode herhaalt het allereerste deel van de periode. Op 11 september 2001 leidde de Heer Zijn volk terug naar de oude paden, waar zij onder andere waarheden de “zeven tijden” ontdekten, evenals dit werd gevonden in de dagen van koning Josia. De late regen begon toen te sprenkelen, en een beproevingsproces dat een scheiding van twee klassen aanbidders voortbracht, nam een aanvang.

Ter vervulling van Habakuk hoofdstuk twee werden de twee heilige kaarten ontdekt en werden zij een embleem van die historische periode. Even betekenisvol begon de „strijd” van Habakuk hoofdstuk twee, tussen de methodologie van regel op regel, die de methodologie van de late regen is, in tegenstelling tot de methodologie van het afvallige protestantisme die door het adventisme geleidelijk was overgenomen, beginnend met de opstand van 1863.

Jezus beloofde dat Hij aan Zijn volk van de laatste dagen „de sleutels van het koninkrijk” zou geven, en daarmee doelt Hij op de juiste bijbelse methodologie, die de noodzakelijke profetische sleutels bevat om de boodschap van de Middernachtsroep en de Luide Roep te herkennen, te funderen en te verkondigen.

„Zij die gemeenschap met God hebben, wandelen in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij onteren hun Verlosser niet door hun weg voor God te verderven. Hemels licht schijnt op hen. Naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen, neemt hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, sterk toe. Zij zijn van oneindige

waarde in Gods oog; want zij zijn één met zijn Zoon. Voor hen is het Woord van God van allesovertreffende schoonheid en lieflijkheid. Zij zien het belang ervan. De waarheid wordt hun ontvouwd. De leer van de menswording is omgeven met een zachte glans. Zij zien dat de Schrift de sleutel is die alle verborgenheden ontsluit en alle moeilijkheden oplost. Zij die niet bereid zijn geweest het licht te ontvangen en in het licht te wandelen, zullen niet in staat zijn het geheimenis der godzaligheid te verstaan, maar zij die niet gearzeld hebben het kruis op te nemen en Jezus te volgen, zullen licht zien in Gods licht.” The Southern Watchman, 4 april 1905.

Degenen die door Petrus worden voorgesteld, die de honderdvierenveertigduizend zijn, zijn degenen die de Laodiceaanse boodschap aannemen die op 11 september 2001 aankwam, welke nu sinds juli 2023 wordt herhaald. De Laodiceaanse boodschap die in 1856 aankwam, was de toegenomen kennis van de „zeven tijden”; en wanneer Christus de dode beenderen samenbrengt, en hen daarna tot leven brengt, gaan zij over van de Laodiceaanse beweging van de derde engel naar de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend. Die overgang wordt door het Woord van Christus teweeggebracht, want zij worden door Zijn Woord geheiligd, en Zijn Woord is „waarheid”, en Zijn Woord is de „sleutel” die Zijn Woord ontsluit.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Filadelfia: Dit zegt Hij Die heilig is, Die waarachtig is, Die de sleutel van David heeft, Die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken; zie, Ik heb voor u een geopende deur gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard en Mijn Naam niet verloochend. Openbaring 3:7–8.

De methodologie van „regel op regel” is de sleutel die Christus Zijn volk van de laatste dagen heeft beloofd in de strijd aan de „poorten”. Een „poort” is een kerk.

En Jakob ontwaakte uit zijn slaap, en hij zei: Waarlijk, de HEERE is aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. En hij werd bevreesd en zei: Hoe ontzagwekkend is deze plaats! Dit is niet anders dan het huis van God, en dit is de poort des hemels. Genesis 28:16, 17.

De strijd aan de poorten vertegenwoordigt de godsdienstige strijd die plaatsvindt tussen waarheid en dwaling, en de dwaling van de godsdienst van Griekenland is de poort van de hel, en de godsdienst van het afvallige Laodiceïsche adventisme is eveneens een poort. De Laodiceïsche adventistische poort vertegenwoordigt de plaats waar het twistgeding van Habakuk wordt vervuld.

Te dien dage zal de HEERE der heirscharen zijn tot een kroon der heerlijkheid en tot een sierlijke diadeem voor het overblijfsel van Zijn volk, en tot een geest des oordeels voor hem die ten gerichte zit, en tot sterkte voor hen die de strijd terugdrijven tot aan de poort. Maar ook dezen dwalen door wijn, en door sterke drank zijn zij van de weg af; de priester en de profeet dwalen door sterke drank, zij zijn door de wijn verzwolgen, door sterke drank zijn zij van de weg af; zij dwalen in het gezicht, zij struikelen in het gericht. Want alle tafels zijn vol uitbraaksel en vuiligheid, zodat er geen plaats rein is. Wie zal Hij kennis leren? En wie zal Hij de leer doen verstaan? Hun die van de melk gespeend zijn, die van de borsten afgetrokken zijn. Want gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig. Ja, door belachelijke lippen en door een andere tong zal Hij tot dit volk spreken; tot

wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de vermoeide rust, en dit is de verademing; maar zij hebben niet willen horen. Zo zal hun het woord des HEEREN zijn: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan en achterover vallen, en verbreizeld, verstrikt en gevangen worden. Daarom, hoort het woord des HEEREN, gij spotters, gij heersers over dit volk dat in Jeruzalem is. Jesaja 28:5-14

De sleutels van het koninkrijk zijn de woorden van de Schriften, die door het Woord aan Gods volk van de laatste dagen worden gegeven.

‘Er zijn waarheden in het Woord die, als aderen van kostbaar erts, onder de oppervlakte verborgen liggen. De verborgen schat wordt ontdekt wanneer ernaar gezocht wordt, zoals een mijnwerker naar goud en zilver zoekt. Het bewijs van de waarheid van Gods Woord ligt in het Woord zelf. De Schrift is de sleutel die de Schrift ontsluit. De diepe betekenis van de waarheden van Gods Woord wordt door Zijn Geest voor ons verstand ontvouwd.

„De Bijbel is het grote leerboek voor de studenten in onze scholen. Hij onderwijst de gehele wil van God met betrekking tot de zonen en dochters van Adam. Hij is de levensregel en leert ons aangaande het karakter dat wij voor het toekomstige leven moeten vormen. Wij hebben het schemerlicht van de overlevering niet nodig om de Schriften begrijpelijk te maken. Even goed zouden wij kunnen veronderstellen dat de middagzon het flakkerende fakkellicht van de aarde nodig heeft om haar heerlijkheid te vermeerderen. De uitspraken van priester en predikant zijn niet nodig om mensen voor dwaling te bewaren. Degenen die de goddelijke Orakelspraak raadplegen, zullen licht hebben. In de Bijbel wordt elke plicht duidelijk gemaakt. Elke gegeven les is begrijpelijk. Elke les openbaart ons de Vader en de Zoon. Het woord kan allen wijs maken tot zaligheid. In het woord wordt de wetenschap van de zaligheid duidelijk geopenbaard. Onderzoek de Schriften, want zij zijn de stem van God die tot de ziel spreekt.” Testimonies, deel 8, 157.

De sleutels die Christus aan de kerk van de laatste dagen heeft gegeven, hebben dezelfde macht als toen zij aan Petrus werden gegeven.

„Petrus had de waarheid uitgesproken die het fundament is van het geloof van de kerk, en Jezus eerde hem nu als vertegenwoordiger van het gehele lichaam der gelovigen. Hij zei: ‘Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn.’”

“‘De sleutels van het Koninkrijk der hemelen’ zijn de woorden van Christus. Alle woorden van de Heilige Schrift zijn de Zijne en zijn hierin begrepen. Deze woorden hebben macht om de hemel te openen en te sluiten. Zij verkondigen de voorwaarden waarop mensen worden aangenomen of verworpen. Zo is het werk van hen die Gods woord prediken een reuk des levens ten leven of des doods ten dode. Het hunne is een zending, beladen met eeuwige gevolgen.” The Desire of Ages, 413.

De kracht die zich door Zijn woorden openbaart, wanneer deze in de handen van mensen wordt gelegd, berust op de beginselen die in Zijn Woord zijn aangeduid. Het eenvoudigste misschien, en

wellicht het meest diepgaande, is dat de waarheid wordt bevestigd op het getuigenis van twee.

„Een ander ernstig kwaad dat in de gemeente was ontstaan, was dat broeders rechtszaken tegen elkaar voerden. Er was overvloedig voorzien in de regeling van moeilijkheden onder gelovigen. Christus Zelf had duidelijke onderwijzing gegeven over de wijze waarop zulke zaken moesten worden behandeld. ‘Indien uw broeder tegen u zondigt,’ had de Heiland geadviseerd, ‘ga heen en bestraf hem tussen u en hem alleen; indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen. Maar indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat in de mond van twee of drie getuigen ieder woord bevestigd worde. En indien hij weigert naar hen te luisteren, zeg het dan aan de gemeente; maar indien hij ook naar de gemeente niet wil luisteren, laat hij u zijn als een heiden en een tollenaar. Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn; en al wat gij op aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden zijn.’ Mattheüs 18:15–18.” Handelingen van de Apostelen, 304.

Er zijn ten minste drie geografische getuigen van de periode waarin de honderdvierenvijftigduizend bij de Middernachtsroep worden verzegeld. Indachtig het feit dat het bij de roep te middernacht te laat is om de olie te verkrijgen, vinden wij in het geografische getuigenis van de kampbijeekomst te Exeter een illustratie van het punt waarop Gods volk van de laatste dagen wordt verzegeld, en wij vinden die waarheid weergegeven door de geografie van Caesarea Filippi, en ook door het getuigenis van de slag bij Panium, in de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël, hoofdstuk elf. Misschien is het enigszins ongepast om deze drie getuigen als geografisch aan te duiden, maar ik gebruik die term omdat de geografie zeker deel uitmaakt van het decor in Exeter en Caesarea Filippi. Jezus plaatst Petrus binnen de profetische geografie waarin de honderdvierenvijftigduizend zich in de laatste dagen bevinden. Vervolgens geeft Hij een bevel.

En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Toen gebod Hij Zijn discipelen, dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus, de Christus, was. Van toen af begon Jezus Zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en op de derde dag worden opgewekt. Toen nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, dat zij verre van U; dit zal U geenszins geschieden. Maar Hij keerde Zich om en zei tot Petrus: Ga weg achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij bedenkt niet de dingen die van God zijn, maar die van de mensen. Mattheüs 16:19–23.

Het woord „Exeter” is de naam van een stad in Devon, Engeland. De etymologie ervan kan worden teruggevoerd tot het Oudengels, waar het bekendstond als „Exanceaster” of „Execestre”. Men neemt aan dat de naam is afgeleid van de Oudengelse woorden „Exe” (verwijzend naar de rivier de Exe, waaraan de stad is gelegen) en „ceaster” (betekenend „Romeins fort” of „ommuurde stad”). Daarom betekent „Exeter” óf „het fort aan de rivier de Exe”, óf „de ommuurde stad bij de rivier de Exe”. De geografie die verbonden is met de komst en vervulling van de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis duidt op een plaats waar water was, hetgeen de uitstorting van de Heilige Geest voorstelt, en op een punt waar God een leger oprichtte om de boodschap aan de wereld te verkondigen, welke, naar Zuster White ons meedeelt, voortging als een „vloedgolf”. Een vloedgolf is niet eenvoudigweg rivierwater; het is water dat buitengewoon bekrachtigd is.

De Milleritische geschiedenis was de vervulling van de gelijkenis van de tien maagden, en wanneer de honderd vierenveertigduizend tot de voltooiing van de verzegelingstijd worden gebracht, zullen zij de wegmerken herhalen die aan het begin van de verzegelingstijd werden geïdentificeerd, evenals ook de geschiedenis van de kampbijeenkomst te Exeter. Een engel zal nederdalen met een beproevende boodschap die gegeten moet worden. Die boodschap zal leiden tot de fundamenten, en zij zal de twee klassen confronteren met de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Zij zal de Openbaring van Jezus Christus omvatten, die door Petrus wordt voorgesteld als de aanvaarding dat Jezus als de Christus gezalft werd, toen het goddelijke symbool nederdaalde in de gedaante van een duif, als voorafbeelding van 11 september 2001. Zij zal het inzicht omvatten dat Jezus de goddelijke Zoon van God is, en ook dat Hij, doordat Jezus in Zijn goddelijk wezen het vlees van de gevallen mensheid op Zich nam, eveneens de Zoon des mensen is.

Deze waarheden zullen twee klassen aanbidders voortbrengen, zoals zij dat deden na 11 september 2001. De twee klassen werden vertegenwoordigd op de kampbijeenkomst te Exeter, want op die kampbijeenkomst was er een tent opgericht door een groep uit Watertown, die de boodschap van de Middernachtsroep, zoals gebracht door Samuel Snow, verwierp. Zij hielden nagebootste bijeenkomsten die zó luidruchtig en emotioneel waren dat de leiders van de bijeenkomsten van Snow naar hen toe gingen en hun meedeelden dat zij stiller moesten zijn. Op de kampbijeenkomst werden twee klassen geopenbaard, en beide beweerden met water verbonden te zijn, maar de ene was een vervalsing en vertegenwoordigde de dwazen die zonder olie waren. De groep in de tent te Exeter was het leger dat de stad was, die ook een vesting was, want zij vormden een voorafschaduwing van Ezechiël's dode, dorre beenderen, die door de boodschap van de Middernachtsroep worden opgericht als een machtig leger.

In de geschiedenis waarin deze twee klassen zich openbaren, vertegenwoordigde Petrus beide klassen. Zijn belijdenis, die Jezus aanwees als de Christus en de Zoon van God, was voortgebracht door de ingeving van de Heilige Geest, want Christus zei hem uitdrukkelijk: „Vlees en bloed heeft u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.” Toen Jezus de discipelen vervolgens over het kruis inlichtte, nam Petrus, die op dat ogenblik de invloed van de Heilige Geest miste, Christus terzijde „en begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig; dit zal U geenszins geschieden. Maar Hij keerde Zich om en zei tot Petrus: Ga weg achter Mij, satan, gij zijt Mij een aanstoot; want gij bedenkt niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen.”

De emotionele uitbarsting van Petrus stemde overeen met de emotionele aanbidding die plaatsvond in de tent te Watertown toen Samuel Snow de boodschap van de Middernachtsroep bracht. Op dat niveau vertegenwoordigt Petrus hen die kandidaten zijn om tot de honderdvierenveertigduizend te behoren. Die kandidaten vertegenwoordigen een klasse die de olie heeft, welke de Heilige Geest is; en zij is de boodschap en zij is het karakter; en de andere klasse mist de olie. In de setting van Caesarea Filippi begon Christus uiteen te zetten „dat Hij naar Jeruzalem moest gaan, en veel lijden van de ouderlingen en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden.”

De teleurstelling van de discipelen toen die gebeurtenissen daadwerkelijk aan het kruis werden vervuld, is de geschiedenis die zuster White gebruikt om de teleurstelling van 22 oktober 1844 te illustreren, evenals de teleurstelling van de Hebreëen bij de doortocht door de Rode Zee, toen het leger van Faraó naderde en de wateren van de zee vóór hen lagen. Al deze getuigen wijzen op de spoedig komende zondagswet, en de openbaring van de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël elf verschaft het getuigenis van de gebeurtenissen die tot die zondagswet leiden. Daarbij vertegenwoordigen zij tevens het “gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen.”

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Een zorgvuldige studie van typen en antitypen leidde tot de waarneming dat de kruisiging van Christus plaatsvond op juist die dag in de jaarlijkse kring van plechtigheden die aan Israël waren gegeven, waarop het paaslam werd geslacht. Zou dan ook de reiniging van het heiligdom, uitgebeeld in de Grote Verzoendag — vallend op de tiende dag van de zevende maand — niet eveneens plaatsvinden op juist die dag in het jaar die in het type werd gevierd? (zie *The Great Controversy*, 399). Dit zou, volgens de juiste mozaïsche tijdrekening, 22 oktober zijn. Begin augustus 1844 werd deze zienswijze op een kampbijeenkomst te Exeter, New Hampshire, naar voren gebracht, en zij werd aanvaard als de datum voor de vervulling van de profetie van de 2300 dagen. De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25:1–13 kreeg een bijzondere betekenis — het talmen van de bruidegom, het wachten en insluimeren van hen die het huwelijk verwachtten, de roep te middernacht, het sluiten van de deur, enzovoort. De boodschap dat Christus op 22 oktober zou komen, werd bekend als de ‘middernachtsroep’. ‘De “middernachtsroep”,’ schreef Ellen White, ‘werd door duizenden gelovigen verkondigd.’ Zij voegde daaraan toe:

‘Als een vloedgolf spoelde de [beweging van de zevende maand] over het land. Van stad tot stad, van dorp tot dorp, en tot in afgelegen streken drong zij door, totdat het wachtende volk van God ten volle werd opgewekt.—*The Great Controversy*, 400.’

„De snelheid waarmee de boodschap zich verspreidde, wordt beschreven door schrijvers die door L. E. Froom worden aangehaald:“

“Bates liet in zijn verslag vast dat de boodschap van Exeter ‘als het ware op de vleugelen van de wind vloog’. Mannen en vrouwen reisden per spoor en over water, met de postkoets en te paard, met bundels boeken en bladen, die zij verspreidden ‘zo overvloedig als de bladeren van de herfst’. White zei: ‘Het werk dat vóór ons lag, was naar elk deel van dat uitgestrekte veld te snellen, alarm te slaan en de slapenden te wekken.’ En Wellcome voegt eraan toe dat de beweging losbarstte als de vrijgelaten wateren van een stuwdam. Velden met gerijpt koren bleven ongeogst staan, en volgroeide aardappelen bleven ongerooid in de grond. De komst van de Heere was nabij. Voor zulke aardse dingen was nu geen tijd.—*The Prophetic Faith of Our Fathers*, Vol. IV, p. 816.

“Als ooggetuige en deelnemer aan de beweging beschreef Ellen White het karakter van het snel voortsnellende werk:

„Gelovigen zagen hun twijfel en verwarring weggenomen, en hoop en moed bezielde hun harten. Het werk was vrij van die uitersten die zich steeds openbaren wanneer er menselijke opwinding is zonder de beheersende invloed van het woord en de Geest van God.... Het droeg de kenmerken die het werk van God in elk tijdperk kenmerken. Er was weinig uitbundige vreugde, maar veeleer diep zelfonderzoek, belijdenis van zonde en verzaking van de wereld. Een voorbereiding om de Heere te ontmoeten was de last van benauwde zielen....“

“Van alle grote godsdienstige bewegingen sinds de dagen van de apostelen is er geen geweest die meer vrij was van menselijke onvolkomenheid en de list van Satan dan die van de herfst van 1844. Zelfs nu, na het verstrijken van vele jaren [1888], voelen allen die aan die beweging hebben deelgenomen en die standvastig op het platform van de waarheid zijn blijven staan, nog steeds de heilige invloed van dat gezegde werk en getuigen zij ervan dat het van God was.—Ibid., 400, 401.’

„Ondanks de bewijzen van een werk dat zich over het land verspreidde en duizenden bracht tot de gemeenschap van de Tweede Advent, en ongeveer tweehonderd predikanten uit verschillende kerken zich verenigden in de verbreiding van de boodschap, [Zie C. M. Maxwell, *Tell it to the world*, pp. 19, 20.] verwierpen de protestantse kerken als geheel haar en gebruikten elk middel dat hun ter beschikking stond om te verhinderen dat het geloof in de spoedige komst van Christus zich verbreidde. Niemand durfde tijdens een kerkdienst de hoop op de spoedige komst van Jezus te noemen, maar voor hen die op de gebeurtenis wachtten, was het geheel anders.“

„Ellen White vertelde hoe het was:

„Elk ogenblik scheen mij kostbaar en van het hoogste gewicht. Ik voelde dat wij werkten voor de eeuwigheid, en dat de onachtzamen en onverschilligen in het grootste gevaar verkeerden. Mijn geloof was onbeneveld, en ik eigende mij de kostbare beloften van Jezus toe....“

„Met nauwgezet zelfonderzoek en nederige belijdenis naderden wij biddend de tijd der verwachting. Elke morgen voelden wij dat het onze eerste plicht was ons te verzekeren van het bewijs dat ons leven recht was voor God. Wij beseften dat, indien wij niet vooruitgingen in heiligheid, wij zeker zouden terugvallen. Onze belangstelling voor elkaar nam toe; wij baden veel met en voor elkaar.

“Wij kwamen bijeen in de boomgaarden en bosjes om gemeenschap met God te hebben en onze smeekbeden tot Hem op te zenden, terwijl wij Zijn tegenwoordigheid duidelijker voelden wanneer wij omringd waren door Zijn werken in de natuur. De vreugden van de zaligheid waren voor ons noodzakelijker dan ons voedsel en onze drank. Indien wolken onze geest verduisterden, durfden wij niet te rusten of te slapen totdat zij waren weggevaagd door het bewustzijn dat wij door de Heere waren aangenomen.—*Life Sketches of James White and Ellen G. White* (1880), 188, 189.” Arthur White, *The Ellen White Biography*, deel 1, 51, 52.